

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV. {

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцјка.

} № 56.

С В Л А Д А Н А Д У Ш А.

Сво се друштво скупи око Теобалда, а онъ почне:

— „Я самъ имао едногъ пріятеля — али упамтите, то е было пре могъ путованя у Италию, куда ме е туга збогъ овогъ, што ѣу вамъ сада приповѣдити, отерала.“

„Како се звао тай вашъ пріятель?“ упыта она лепа удовица, коя се спремала, да све маленкости приповѣдке упамти.

„Садъ и то да кажемъ!“ одговори Теобалдъ, „име неприноси ништа къ ствари, али шта му драго, онъ се звао — онъ се звао Готвалдъ. Я самъ се познао съ нѣмъ на универзитету, и волю самъ га као могъ рођеногъ брата. Готвалдъ е было добаръ и благъ, было е нешто мало лакомисленъ, али само толико, колико су лакомислени сви они, што су одъ природе веселе нарави. Онъ е было добаръ у наукама, у друштву, у пріятельству, едномъ рѣчи чега се годъ приватію, испало му е за рукомъ. Онъ е учио богословію, и было е синъ едногъ сиромашногъ пароха. Кадъ сврши теченіе свой наука и положи добре испыте, узме га грофъ Штерменъ, и у своимъ колима одведе га на своя добра. Грофъ и нѣгова два синчића были су протестантске вѣре, а вѣгова жена и шеснаестогодишня кћи Цецилія, были су католичке цркве. Младый Готвалдъ буде одреѣненъ за учителя мужкой дѣци у грофовой кући. Они су сви сѣдили на польскомъ добру у Найхевну. Готвалдъ ми е непрестано писао, и већу часть свега овогъ жалосногъ романа, причамъ вамъ изъ нѣговы писама.“

„Оба млада грофа была су два врло любезна и разумна дѣдића. Грофица е была ладна, мало горда, но чесна и побожна домаћица; грофъ, человекъ добаръ безъ предразуда, а Цецилія, нѣжно, плавушасто, одарено духомъ, несташно и мало іогунасто анѣлче, коя е своіомъ ѣудльивошћу и тврдоглавствомъ цѣлу кућу часъ развеселявала, а часъ врло сневеселявала. Истина се чинило, као да су и мати и кћи младогъ овогъ протестанта више само трпиле, него да су му наклонѣне были, но ипакъ е Готвалдъ, когъ су потребе добро снабдѣване были, са своимъ животомъ и полагаемъ у оной кући сасвимъ задоволянъ былъ. — Онъ се и у своимъ првимъ писама врло хвалио, особито што се Цециліе тиче, коя га е коекаквомъ маломъ пажльивошћу предусретала и угађала му. Кадъ бы га на примѣръ она данасъ своимъ несташнымъ лакрдіама налутила, кнѣгу му какву сакри-

ла, за кою е знала, да му е свакой часъ потребна, или бы га брзо у друштво одзвала, кадъ бы обично найвише посла имао, — онъ се већъ зацѣло надати могао, да ће сутра киту цвѣћа, или тако што, на своемъ асталу наћи. Нѣна браћа, подъ управомъ Готвалдовомъ за одну годину великій су коракъ у науци учинили. Грофъ е было изванъ себе одъ радости, и обасуо е Готвалда даровима. Сви су га укућани омиловали, па и сами гости, кадъ бы онъ у друштвену собу ступіо, одавали су му найвећу честь и почитанѣ. — И са самомъ грофицомъ садъ се онъ болѣ слагао; она е према младомъ учителю свой синова више повѣрена и наклоности указивати почела; — на кратко, Готвалда су у кући грофа Штермена одсадъ више као домаћегъ пріятеля него као зависногъ учителя сматрали, и све е користи пріятеля уживао. Само са Цециліомъ едва се слагати могао. Готвалдъ, кои е мени све несташлуке Цецилине приповѣдао, пише ми еданпутъ похвалююћи грофовъ домъ, да онъ противъ свое желѣ на промену свогъ стая мисли. То ми буде чудно, и забуни ме. Подуже време нисамъ ни едно писмо одъ нѣга приміо былъ, и то ме у бригу баца. Кадъ напоследку нѣгово ми се ѣутанѣ объясни.

Одношенѣ нѣгово према Цециліи было се промѣнило. Ово несташно анѣлче промѣнило се у озбыльну дѣвојку, а Готвалдова боязльива благодарность, у — богъ зна какво чувство. Да л' да то чувство любовію назовемо? И заиста то е любовъ была. Како се пакъ иста у оба два ова створеня зачала, то доцнѣе дознамъ. — Цециліе задиркиваня и несташности траяле су непрекидно, при свемъ томъ, што ю е мати чешће опоминяла, да се опамети. Готвалда несташношћу забунити, особито предъ отмѣнимъ гостима, то е найвећа радость была овогъ малогъ, дражесногъ, несташногъ ѣаволчета.

Къ играчкама, кое е матерня доброта Цециліи множиномъ набавляла, рачунао се такође и еданъ папагай, съ кимъ се она найвольѣла разговарати и торокати. Мудра ова птица често е сву кућу своимъ брблянѣмъ у чудо доводила, изговараюћи неке рѣчи, кое говорити Цецилія ніе е учила. У своемъ несташлуку волѣла е она ову птицу збогъ нѣногъ шальивогъ брбляня двоинномъ. Еданпутъ побѣгне папагай изъ ладника, гдѣ се Цецилія съ нѣмъ найвише забавляла; алка на нози нѣговой, коя га е за одну столицу о ланцу држала, некако се скине, и папагай у онай ма' одлети на едно дрво, кадъ е Цецилія у башту ступила. Нѣна вика и плачь узбуни цѣлу кућу: све слуге домаће трудиле су се да га ухвате, ал' залу-

ду! Ослобођеный робъ нѣ више волъ имао у свой малый затворъ вратити се. Онъ съ дрвета на дрво легеѣи, веѣ се далеко у башгену шуму удубіо быо. Садъ се Цецилія озбыльно забрине. Све што є ноге и руке у куѣи имало, дозове она на избавлѣнѣ свогъ папагая. И Готвалдъ дође и види, да су присуство многи непознаты персоне, претня и вика мирно живинче сасвимъ поплашили. Онъ одпусти дакле сву ону гомилу гонителя папагаевы, пошлѣ неке наоколо изванъ баште, да мотре, кудъ бы папагай одлетіо, ако бы и далѣ бежао, а самъ онъ остане съ Цециліомъ у башти близу папагая. Докъ є Цецилія папагая мамила, приближи се Готвалдъ оной високой танкой букви, на коіой є папагай свою резиденцію намѣстіо быо. Садъ буде папагай повѣреніи, погледди мудро низъ букву разшири крила у яснои намѣри да Готвалду, когъ є такође, као и Цецилію волю, слети: веѣ се и дигне съ гране, да се спусти доле, ал' ланчиѣи, кои є на нѣговой нози остао быо, завіе се око гране и онъ тако остане стрмоглавце обещенъ. Цецилія, погледавши свогъ дречеѣегъ и мучеѣегъ се любимца, врисне, колико є игда могла. Готвалдъ одма буде готовъ, узпужа се брзо на букву, и пенюѣи се одъ гране до гране, дође до папагая, ослободи га окова, снесе га доле и преда га триумфираюѣи Цециліи. Она є была изванъ себе одъ радости, као мало дете скакала є и любимче свое любила и гладѣи га по перю миловала. Она таковимъ рѣчма благодари избавителю нѣговомъ, кое су за Готвалда одъ велике важности были. Прилично су далеко были одъ куѣе удалѣни, зато се обое пожуре часъ пре дома доѣи, испрва су брзо, затимъ су све лакше ишли. Готвалдъ є носіо папагая, а Цецилія, да бы такође ту лепу птицу миловати и гладити могла, завукла є Готвалду исподъ руке свою руку. Навданпутъ стану. Цецилія метне руку свою на раме Готвалдово, нѣжность са нѣногъ любимца пређе на избавителя нѣвогъ. Готвалдъ погледи у тихо и радосно лице дѣвойке ове. Некако му є чудновато на срцу было, цѣо свѣтъ за нѣга исчезне, само є силно куцанѣи срца свога осеѣао; онъ є само нѣно свѣтлеѣе, любави пуно око видіо.

„Гроѣице Цецилія!“ рекне онъ дрѣћуѣимъ гласомъ; „оѣете ли ме опеть, кадъ самъ я у друштву веѣемъ, и одсадъ дирати и застиѣивати, као досадъ, као и юче, кадъ сте ме принудили, да Хектора оногъ двлѣгъ коня, мѣсто могъ мирногъ вранца узашемъ?“ при томъ іой дубоко у очи погледи.

„О! не, не!“ одговори Цецилія брзо, и нѣнъ гласъ одъ еданпутъ буде меканъ и нѣжанъ. — „Ахъ, да вызнате, колику є бригу мени после ваше ючерашнѣи яханѣи на Хектору задало!“

„Шта?“ повиче Готвалдъ, „вы сте се бринули?“

„Текъ што сте изъ авліе изишли, я самъ предъ икону пала и цѣо сатъ плачуѣи богу се молила. А кадъ самъ видила, да се здрави враѣате —“

„Цецилія!“ повиче Готвалдъ и нѣчу руку полюби, — „кадъ самъ се натрагъ вратіо, шта сте онда чинили?“

„Я самъ опеть плакала, ал' одъ радости, и клечеѣи предъ икономъ, богу самъ благодарила.“

„О боже!“ повиче Готвалдъ.

„Беть, Готвалде! я самъ богу благодарила, што васъ є одъ смрти избавіо, коіой бы несмысленость моя узрокъ была, и кое бы и мени смрътъ задало.“

„Смрътъ?“ повиче Готвалдъ изванъ себе. „Вама, Цецилія? вама смрътъ?“

„Я небы остала жива!“ рекне дѣвойка ова, и насло-ни главу свою на груди Готвалдове, онъ є осеѣао нѣно кудачеѣи срце и нѣно тешко дисанѣи.

Готвалдъ стаяше као укопанъ. Пружи іой свою руку, но тако, као какавъ кипъ. Цецилія остави га и удали се одъ нѣга, съ оборенимъ къ земљи очима. Но после неколико минута смѣшеѣи врати се опеть Готвалду, завуче опеть руку свою подъ нѣгову, и погледа га нѣнимъ несташнимъ и обчараваюѣимъ погледомъ. „Елте, я нисамъ ништа рекла?“ одговори она шальиво, „па и зашто се человекъ небы покаяо, кадъ свогъ пріятеля несташнице у онасность доведе? Ал' ми опростити морате, “до-да садъ озбыльно, „ако оѣете да будемъ спокойна. —“

„Опростити?“ запыта Готвалдъ, а остале рѣчи угу-ше му се у гласу. По краткомъ ѣутаню дода онъ и то: „заръ да опростимъ оной, коя ме є — блаженнымъ учинила?“

Садъ дођу предъ дворъ, брзо руку свою извуче она изъ нѣгове, и тако ступе унутра.

(Далѣ слѣдує)

Т У Ч А.

Туча или градъ одъ оны є поява у нашої атмосфе-ри, кое врло често виѣамо а опеть слабо познаемо. Кома-де леда, ситне као грашанъ и крупне одъ оке и више, о-кругле, дугулясте, кадкадъ съ више шилаты крака, то зовемо туча, и знамо да изъ пепелясты, сивы, густы о-блака поредъ особите грмявине съ якою брзиномъ и си-ломъ на землю пада, и ту наше усѣве, вотняке и вино-граде потуче (отудъ и туча), али како онаи ледъ на най-веѣимъ вруѣинама постає, іошъ се извѣсно до данданасъ незна, премда се то на више начина изышьява. Ёдни ка-жу, да створене изъ испареня водене капльице тежиномъ своіомъ къ земљи полете, и на путу се яко и брзо ис-параваяѣи смрзну, почемъ све више и више нарасту, пролазеѣи крозъ друге облаке и скупляюѣи око себе но-ву пару и влагу. Други изышьяваю тучу овимъ начиномъ. Воздухъ се покреѣе на две стране, у водоравню т. є. къ истоку, югу, западу и сѣверу, или одвѣсно т. є. навй-ше и наниже. У горньимъ предѣлима атмосфере много є ладнѣе, дакле є и воздухъ ладнѣи, горнѣи є воздухъ по ладноѣи тежи одъ топлөгъ доле, и кадъ се н. п. у доли-ни каквой после вишедневны вруѣина воздухъ яко угрѣе, полети особитимъ поремеѣенѣмъ равновѣсія горнѣи ла-данъ воздухъ доле на землю, проѣе крозъ облаке, кои су воденомъ паромъ препунѣни, и претвори ту пару у смрз-ле водене капль, кое или одма на землю крозъ друге о-блаке падну, и у овима пре тога іошъ нарасту, или ій вѣ-таръ мало понесе, па онда на землю пусти. Збогъ овогъ ладногъ горнѣгъ воздуха, кои къ земљи пада, разлади се температура брзо и често врло яко, съ 10—20 степеня; па збогъ исте разлике топлоте у воздуху горнѣмъ и дол-нѣмъ бѣе туча обично онда, кадъ є найдужа и најжешѣа

врушина т. е. у средь лѣта (у Юлію и Августу), притомъ дано и то 2—3 сата по подне, редко ношу, и найвише у умѣреннѣмъ поясиа землѣ. Зрно туче има тврду прозрачну кору, и тимъ се разликуе одъ бабины яраца или циганчиѣа, кои су споля као и изнутра меки, и кои у пролѣће и есень изъ смрзлогъ у воздуху испаренія постоаю. Градъ чини людима велике штете, но среѣа іошъ, те непада у оноу пространству као киша и снѣгъ, него поедини облаци туче съ ускомъ границомъ испразне се уздужь и потуку тако само оне предѣле, што подъ облакъ доу. Неке су године жешће, а и предѣли неки пате свакадъ више одъ туче но други, нарочито су то долине између планина, у којима се лѣти воздухъ ужеже. Зато пада ређе градъ на мору и на великимъ равниама. Люди су се трудили, да измисле справе, којима бы поля своя одъ туче сачувати могли, као што су магнетъ за обрану куѣа одъ грома пронашли, но нису у томъ успѣти могли. По изображенімъ земляма устроена су друштва одъ туче осигураваюѣа, коя штету тучомъ причиняю оштеѣеномъ надокнаѣваю. Та су друштва овако уреѣена. Сви или многи господари земаля упишу се у друштво и плаѣаю годишнѣ на свой усѣвъ опредѣлѣну суму у заедничку касу, којомъ одборъ еданъ рукоуе. Што кои усѣвъ више одъ туче пати, то се више на нѣга у касу платити мора, н. п. найвише на лозу, ланъ, репице, дуванъ, пасуль, маѣ на жито, наймаѣ на ливаде. Кадъ коме одъ друштва градъ усѣве потуче, онда му одборъ онолико изъ касе накнади, колико е оштеѣень. И тако свакой помало плаѣа, а никадъ нештетуе.

ПОДГРЪВЦИ.

Велико звоно у Прагу тежи 26.000, у Бечу 35.000, у Москви 43.000 а у Пекингу (у Кини) 120.000 фунтій.

У изгублѣной битки кодъ Беча 5. Септ. 1683. падне Турака 25.000 л. и ови оставе као плѣнъ Нѣмцима 15.000 шатора, преко 20.000 бивола, волова, камила и мазга, 10.000 оваца и 100.000 мѣрова жита.

Год. 1679. была е тако жестока куга у Бечу, да е одъ Януара до Ноемвра 122.849 людій одъ ове страшне болести помрло.

За неколико секунда погинуло е у Малой Ази и Сири год. 49 после Христа преко 200.000 людій одъ землетреса.

Хумболдъ, овай славный путникъ и испытатель природе, рачуна брой у пустарама Буенось-Айреса (Южной Америки) живеѣи дивльи коня на 3 миліона, а дивльи говеда на 12 мил. Американске говеѣе коже, што се и кодъ насъ у трговини продаю, долазе одъ исты дивльи говеда изъ Буенось-Айреса. Месо одъ уловлѣногъ говечета обично се баца, ерѣ е на пѣяци тако евтино, да се неисплаѣую трошкови комадана, солѣя, слагана у бурадъ и подвоза. Месо е иначе добро, ерѣ се говеда у плоднимъ равниама южно-американскимъ (пампасъ) врло яко угое.

У Аустрійи има 27 мил. оваца, одъ койъ се 68 мил. фунтій вуне за израѣиванѣ найфини а и найгрубиа матерія производи.

ДОМАЊИ ТЕАТОРЪ.

Господинъ. Добро, те еданпуть доѣе; врло ми е зло на самъ те звао, да ми пустишъ крвь.

Берберинъ. На служби, како заповѣдате. Молимъ, сѣдите; вы знате, шта се за пуштанѣ крви плаѣа; опростите, ако смѣмъ молити.

Господинъ. Па добро, платиѣу ти; што ми садъ то напомишъ; какавъ е то безобразукъ?

Берберинъ. Молимъ, нека башъ стои, кадъ заповѣдате. Я покорно текъ мислимъ, знате, како е опасно на овимъ врушинама крвь куштати, може свашта быти; а я морамъ майстору новце готове положить.

Професоръ. Како сте провели феріе? Шта вамъ ради отаць? Е ли здравъ, да га нѣ іошъ кои путь одъ оно доба шлагъ ударао?

Ученикъ. Опростите; іошъ лане самъ вамъ казао, да е мой отаць умрѣо.

Професоръ. (збуни се) Да, да, знамъ, знамъ; хтѣо васъ управо башъ то и пытати, е ли іошъ кои путь одъ оно доба умрѣо.

ПОЛЕЗНЕ ПОМЕНЕ.

Шльиве зрѣле преко зиме можемо овако очувати. Треба зрѣле шльиве заедно съ петелькомъ пажливо узабрати, кадъ е суво и лѣпо време, и потомъ іѣ у едной чистой соби, гдѣ вѣтаръ пирка, распрострети, да се тако безъ сунца два три дана просуше. Затимъ валя у едномъ буренцету пореѣати редъ брашна пшеничногъ редъ шльива тако, да шльиве една другу недодираю, а кадъ се буре напуни, треба га добро заднити и на суво мѣсто оставити. У зиму или у пролѣће, кадъ оѣе човекъ зрѣлы шльива да еде, треба іѣ изъ бурета повадити и опрашити, на у сито пометати и надъ ключаюѣомъ водомъ поиздалѣ држати, тимъ ѣе шльиве овако лице примити, као да су текъ узабрате.

Великій кашаль лѣче неки овимъ: стуку 20—30 малы пужиѣа, куваю іѣ у по оке пива по сата, процеде то и пию, почемъ шеѣеромъ засладе, на два сата по еданѣ вилцанѣ.

ЗАЧИНЦИ.

Овога, кой истину говори, свакой хвали, али га опетъ оставе, да у сиротинѣи умре.

И мала киша може да покваси.

Богатство има соколова крила, и нигда неостае на едномъ мѣсту.

Што брзо сазре, брзо и изтрули.

Ако хоѣшъ да ти даду кошулю, а ты ишти кошулю и гаѣе.

У овомъ нашемъ вѣку све е за новце евтино.

Ко несмѣ коня да туче, туче седло.

У своіой собственной ствари нико нѣе довольно вѣшть и паметанѣ.

Кадъ е вреѣа пуна, онда се завеже.

РАЧУНСКЕ ЗАГОНЕТКЕ.

XIII. „Ты си се, комшия, младъ оженю, кадъ већ женишт сина.“ — „Быо самъ годину дана млађий, но што ми е садъ синъ; пре 16 година быо самъ 6 пута старіи одъ могъ сина, а садъ ми има само двапутъ толико година, колико нѣму.“ — Колико е было свакомъ година?

XIV. Отацъ рекне сину: „Ево ти, синко, 100 дуката, иди на вашаръ и купи за те новце 100 комада марве кое волова, кое крава, кое телади; за волове дай по 10, за краве по 5, а за теоце по $\frac{1}{2}$ дуката.“ Синъ купи за 100 дуката 100 комада свега; — пыта се, колико е волова, колико крава, колико телаца узео?

XV. Мы знамо, да е $2 + 2 = 4$, а исто тако $2 \times 2 = 4$; — нађи друга два различита броя, кодъ кой опетъ наедно изилази, или ий међусобно сабрали или помложили.

XVI. Казначей некій рече, ове двѣ весе садрже 307 талира; да извадимъ изъ едне 39 талира, па да метнемъ у другу, быће у свакој единако; — колико е у свакој было? —

М Р В И Ц Е.

— Кадъ е царъ Јосифъ II. у Прагъ дошао, изађе предъ нѣга неколико хиљада Еврея, кои у Прагу живе. Царъ, кадъ ий види, осмене се, и рекне: „Међеръ стога мене зову краљемъ ерусалимскимъ.“

— У друштву едномъ упео се изъ петны жила лѣкаръ еданъ да докаже, да е кава полагамо дѣйствующій отровъ. „Есть, есть, врло полагамо дѣйствуетъ“ — одговори старацъ еданъ — „еръ я ево већ осамдесетъ година каву пиѣмъ, па јошъ, као што видите, живимъ.“

— Царъ еданъ у присуству своју државника и великаша свој, као и сина свога, кои е престолонаслѣдникъ быо, запыта: „Шта е найтврђе на свету?“ Па кадъ ни еданъ одъ присуствующихи стараца немогаше поволянь цару одговоръ дати, замоли престолонаслѣдникъ, да се и нѣму допусти, да миѣние свое каже, али тако, да се истимъ нико увређенъ ненађе. То се одобри и онъ рекне: „Шта е найтврђе? Найтврђій е носъ мога отца, еръ ето, господо моя, вы га сви изреда толике силне године за носъ вучете, па ево, као што видите, онъ е еданъ те еданъ, нить се миче, нить помиче.“

Д О М А Ћ Е Н О В О С Т И.

Београдъ 3. Юлія. Телеграфска една депеша одъ прекъюче явля изъ Глайхенберга, да ће се пратня заедно съ тѣломъ поч. госпоѣ Клеопатре вечерасъ отудъ за у Бечъ кренути; двѣ депеше пакъ одъ синоѣ и ноѣсасъ являю, да е синоѣ мртво тѣло у Бечъ преспѣло, да ће ту у православной цркви до суботе у јутру остати, и да ће се тада у 9 сатій съ нарочиятимъ паробродомъ овамо кренути. По телеграфской депеши едной изъ Крагуевца дознаемо, да ће Свѣтлый Князь сутра отудъ у Тополу доћи. Родбина и депутация, коя ће тѣлу покойнице на сусретъ ићи, преѣиѣсутра у Земунъ, а прекосутра одвѣше се на причекъ у Н.Садъ.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Изъ Штокхолма являю подъ 1. тек., да су Енглезі 23. пр. у вече варошь Ловизу у Финской бомбардирали и спалили, и да е цѣла варошь изгорила.

— Съ балтичкогъ мора доносе вѣсти, да су Енглезі опетъ 15 паклены машина изъ мора извукли. Одъ половине пр. м. до конца пронађено е и извучено паклены машина преко 60. Говоре, да съ южне стране Кронштата до 200 такъвы машина у води леже, и да ће по 10 наеданпутъ пренути, како се коя насилно и невѣшто додирне.

— Французи шалю опетъ 20.000 мом. у Крымъ, да претрпѣне у послѣднѣ време губитке попуне.

— Буна барселонски радника ніе противъ правительства него само противъ фабриканта, кои су по већој части партисте Дон-Карла. Радници су то изьявили у особитой прокламаціи; међутимъ су они оячали слогомъ своју радника изъ околны мѣста, и послали су едну депутацию у Мадридъ. Правительство иште одъ нѣи, да се найпре предаду и покорѣ, па да онда свое желѣ и захтѣваня предложе. Ген. Запартеро ніе хтѣо противъ побунѣны радника силу оружія употребити, него се у замакъ еданъ са своимъ воинствомъ повукао. Попечитель рата га е за то прекоріо, а Запартеро е дао на то оставку.

— *Воѣне нов.* рачунаю по Монитеру, да е досадъ мртвы саюзника у Крыму 36.000 пало.

— Съ бойногъ поля у М. Азіи являю, да Русі нису узели Карсъ, али да су съ маломъ своіомъ штетомъ Турке узбили у градъ, и ту ий затворили, и да е руска кавалѣрія путове у Трапезунтъ и Ерзерумъ заузела.

— *Монитеръ* е обзнаніо 3. тек. царскій декретъ за новъ заемъ; уписванѣ почеће 6., а заключиће се 17. ов. м. Найманій уписъ быће 10 фран. ренте; а како ће се издавати $4\frac{1}{2}$ процентне ренте по $92\frac{1}{4}$, и $3\frac{1}{2}$ процентне ренте по $65\frac{1}{4}$, то ће и найманій уписъ займа быти 200 франака.

— Една комсія банкира и капиталиста французски и енглески; држала е овы дана сѣднице у Паризу о томъ, да ли ће западне силе доста новчане снаге за продуженѣ предузетогъ рата имати, и нашла е, да ове двѣ велике силе толико богатства у народу имаю, да ће моћи не само оне дуго ратъ противъ Русіе водити, него штедро и досадашнѣ свое саюзнике новчано подпомагати, као што су већ Сардинеку и Турску и подпомогае, а напоследку да ће снажну подпору указивати и онима силама, кое доцнѣ буду у саюзъ ступиле.

— У *Петербургу* изишао е еданъ чланакъ о тому, могу ли саюзници Севастополь узети или немогу; и заключава тимъ, да е заузеће Севастополя не вѣрватно, и да се то нарочито при послѣднѣмъ бомбардиранию и юришанию показало.

Течай новаца: сребро 125%; дукати по 5 фор. 45 фр. за банке.

Позивамо овимъ гг. читателѣ на нову предплату; а молимо гг. скупителѣ, да намъ новце за прошло теченіе пошлю. Чуємо одъ поедины предплатаца изъ окружія, да су неки одавно новце за новине скупительима предали, но нама јошъ одъ веће части ніе ништа досадъ послато. У.